

naar det drejer sig om en Fange, der slet ikke vil arbejde, er det jo ingen Straf at nægte ham at udbetale den Arbejdsfor- tjeneste, han ikke har. Noget ganske andet er det, hvis man kunde komme ind paa at afhjælpe den Mangel, som efter min Me- ning er til Stede, for Resten ikke blot ved vore Arbejdsanstalter, men ogsaa for de øvrige Straffeanstalter, paa fornødne disci- plinære Midler. Det var et Spørgsmaal, som, saavidt jeg mindes, ogsaa var fremme i Landstinget i denne Forbindelse, at naar der her pegedes paa, at i de fleste Lande havde man ikke eller i alt Fald anvendte man ikke korporlig Straf som yderste Rød- middel mod genstridige Fanger, blev det gjort gældende, at saa havde man der andre hensigtsmæssige Tvangsmidler, som vi savne her til Lands. Der er der Tale om nogle efter min Mening langt haardere Tvangs- midler, end korporlig Revjelse kan siges at være. Man har noget, som hedder Vandret- kamre, og en Straf, der bestaar i at gaa paa Tremmer, og i det hele taget Straffe, som i Virkeligheden kunne indvirke ganske anderledes stadeligt og farligt paa Fanger- nes Helbredstilstand og hele Muskelsystem, end korporlig Revjelse vil gøre, naar den anvendes med fornøden Barsomhed og som yderste Rødmiddel. Men nu er jo Forhol- det yderligere det, at efter vor nugældende Lovgivning kan der i de almindelige Arre- ster anvendes korporlig Revjelse, naar det findes fornødent, mod den Slags Volds- mænd, som der her er Tale om, forudsat altsaa, at de ere idømte Straf af Fængsel af de forskellige Arter, der kan være Tale om. Hvis man nu, fordi man kommer til den Erkendelse, at en Mand har været dømt saa ofte for Voldsgerninger til almindeligt Fængsel, at det aabenbart viser sig, at denne Straf ikke hjælper paa ham, ikke kan bi- drage til at afstrække ham fra ny Volds- handlinger, tilsidst vælger Tvangsarbejde som hans Straf, saa skal han altsaa derved være absolut sikret imod at kunne lide en korporlig Straf, naar han gør sig opsætsig i Arbejds- anstalten, medens han i Fængslet var denne Disciplinærstraf underkastet! Det forekommer mig, at dette er i højeste Grad unaturligt; det er ligesom en Anomali, der i saa Til- fælde foreligger, og jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til, at disse Menneker, samtidig med at de idømmes en Straf, som man mener er mere egnet til at virke til deres Forbedring, saa skulle have det Beneficium, det Privilegium, at de, fordi de blive Genstand for en saadan formentlig haardere Straf, nu kunne drive deres Trods og Opsætsighed saa vidt, de behage, uden at

man kan anvende dette yderste Rødmiddel mod dem. Et Rødmiddel er og skal det jo være, thi det er jo ikke Meningen, at vi skulle forvandle vore Arbejdsanstalter til Brygleanstalter. Efter min Overbevisning vil imidlertid alene den Omstændighed, at Straffen staar paa Papiret, og at den ved- kommende ved, at i fornødent Fald kan dette, naar han driver Sagen alt for vidt, have til Følge, at han kan blive ramt af korporlig Revjelse, i særdeles mange Tilfælde have den gavnlige Virkning, at den vedkommende vil dy sig og afholde sig fra at drive sin Opsætsighed saa vidt, som han ellers vilde gøre. Jeg kan derfor for mit Vedkommende ikke stemme for Forslaget under Nr. 7, om at denne Bestemmelse skal gaa ud. — Endnu maa jeg maasse knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser, der ere faldne under Be- handlingen i Dag. Det ærede Medlem, som nu satte sig, omtalte et Tilfælde, hvor der var kastet med løse Jordklumper efter en Mand — jeg ved ikke om det var en eller flere —, uden at der imidlertid blev tilføjet vedkommende Saar eller anden Skade, og hvor paagældende Angriber saa var bleven anset med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Det skulde bevise, at der ikke i vor nuværende Lovgivning savnedes tilstrækkelige Straffebestemmelser til at ramme Voldsgerninger. Nej, dette er vel ganske rigtigt, men det anførte Tilfælde beviser dog aldeles ingen Ting, saa længe det ikke op- lyskes, efter hvilken Paragraf i Straffeloven vedkommende er bleven dømt. Det turde mulig- vis være Tilfældet, at han slet ikke er bleven dømt, fordi han har kastet Jordklumper efter vedkommende eller for den personlige Overlast, han derved har tilføjet ham uden at tilføje ham Saar eller Skade, men at han er dømt efter Straffelovens § 210, idet det har været Meningen med hans Gerning at ville tvinge den paagældende til at nedlægge Arbejdet eller til at afstaa fra et eller andet, saa at der altsaa foreligger en Krænkelse af den personlige Frihed. Den ærede Taler var jo atter i Dag ligesom ved Lovforslagets 1ste Behandling inde paa sin Yndlings- paastand, nemlig, at der aldeles ikke var nogen Trang til strengere Straffebestemmelser paa dette Omraade. Han mente tværtimod, at den specielle Slags Forbrydelser, der kaldes Bølleforbrydelser, var i Aftagende, og at dette skulde være godtgjort, dels ved den Statistik, med Hensyn til hvilken det for øvrigt blev oplyst allerede ved 1ste Behand- ling, at den aldeles ikke beviste eller kunde bevise noget i nogen som helst Retning, og dels fordi man hørte sjældnere om disse Tilfælde nu end ellers. Det tror jeg ikke